

РЕШЕНИЕ

№ 5439

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.
като разглежда докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20231110143567 по описа за 2023 година

Предявени са кумулативно обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че е налице облигационно правоотношение, възникнало между него и ответниците Г. М. И. и Д. Г. И. въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия до топлоснабден имот, находящ се на адрес:9, с аб. №, като те не са изпълнили насрещното си задължение за заплащане на дължимата цена, формирана на база на прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, както и цена на услуга за дялово разпределение. Сочи, че съгласно приложимите общи условия, в случай, че резултатът от изравняването е сума за доплащане, тя се прибавя към първата дължима сума за съответния период, а когато е сума за възстановяване, от нея се приспадат най-старите просрочени задължения на потребителя. Твърди, че съгласно общите условия от 27.06.2016 г., в сила от 10.07.2016 г., купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща същата в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят, което ответниците не са сторили, поради което претендира от тях при условията на разделност сумите, както следва: 1 930,49 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., 195,44 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 28.03.2023 г., 63,52 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., 11,67 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 16.07.2020 г. до 28.03.2023 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 13.04.2023 г. до окончателното им заплащане, за които суми по ч. гр. дело № 19883/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 27.04.2023 г., при следните квоти: по отношение на Г. М. И. – 3/4, а

именно: 1 447,87 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., 146,58 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 28.03.2023 г., 47,64 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., 8,75 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 16.07.2020 г. до 28.03.2023 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 13.04.2023 г. до окончателното им заплащане; по отношение на Д. Г. И. – 1/4, а именно: 482,62 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., 48,86 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 05.05.2023 г., 15,88 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., 2,92 лв., представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 16.07.2020 г. до 28.03.2023 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 13.04.2023 г. до окончателното им заплащане. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК всеки от ответниците Г. М. И. и Д. Г. И. са подали отговор на исковата молба с идентично съдържание, с които оспорват активната легитимация на ищеца да претендира исковите суми поради липсата на представени доказателства за сключване на индивидуален писмен договор. Сочат, че присъединяването на клиентите в сградата – етажна собственост се извършва с писмено съгласие на собствениците, притежаващи най-малко 2/3 от собствеността, което е необходимо условие за извършване на дейността „пренос“, както и предпоставка за последваща доставка на топлинна енергия. Сочат, че не се доказва спазване на процедурата във връзка с избора на ищеца за извършване на услугата дялово разпределение, тъй като в представения договор от 01.06.2015 г. няма вписан срок на действие, а освен това липсва решение на етажните собственици за упълномощаване на лицето, което го е подписало от името на етажната собственост. Оспорват пасивната си легитимация в процеса, тъй като нямат качеството на клиент на топлинна енергия, доколкото липсват насрещни волеизявления на страните по същественото съдържание на договора, което се приравнява на липса на такъв. Поддържат, че реалната консумация в имота се равнява на „0“, в подкрепа на което са изравнителните сметки, отнасящи се за процесния период. Считат, че се касае за непоръчана доставка на топлинна енергия, позовавайки се на чл. 62 ЗЗП, който се прилага с предимство пред ЗЕ. Оспорват относимостта на представените с исковата молба писмени доказателства. Ответницата Д. Г. И. оспорва да притежава право на собственост или вещно право на ползване върху процесния имот. С тези съображения отправят искане за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ.

Основателността на исковите за цена на потребена топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение предполага установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: облигационно правоотношение с предмет продажба /доставка/ на топлинна енергия между топлофикационното дружество, в качеството му на продавач, и потребителя, в качеството му на купувач; продавачът реално да е изпълнил задължението си да достави твърдяното количество топлоенергия до имота в претендираната стойност и за купувача да е възникнало насрещно задължение за заплащане на уговорената цена, както и, че през исковия период в сградата, в която се намира процесният топлоснабден имот, е извършвана

услуга за дялово разпределение, при което е възникнало насрещно задължение за заплащане на нейната цена.

Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ /приложима редакция след 17.07.2012 г., а с това и в рамките на процесния период/ потребител, респ. клиент на топлинна енергия за битови нужди е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Следователно, тази законова уредба сочи за купувач /страна/ по договора за доставка на топлинна енергия собственикът на топлоснабдения имот или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване, като законодателят е обвързал това качество с реалното ползване на съответния вид енергия. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни отношения с ищцовото дружество. В случая, при съвкупна преценка на писмените доказателства по делото съдът приема за установено, че в рамките на исковия период ответниците Г. М. И. и Д. Г. И. се явяват пасивно легитимирани да отговарят по предявените искове за цена на топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение при посочения от ищеца в исковата молба обем на отговорността им. Най-напред, от представения договор за покупко-продажба на жилище, сключен по реда на чл. 117 ЗТСУ № 164/1983 г. (л. 90 от делото) се установява, че Г. М. И. и ... И. са придобили собствеността върху новопостроено жилище № 79, находящо се в жилищна сграда – блок № 38Б, вх. Б, ет. 4, построена върху държавна земя, квартал № 131,“, заедно с таванско помещение № 4 и 1,215 % идеални части от общите части на сградата, като видно от представеното удостоверение с изх. № 68-00-1183/2/09.09.2024 г., издадено от „...“ (л. 22 от делото), в което е отразено, че стар административен адрес: ж. I“, бул. „...“, бл. 38Б съответства на настоящ административен адрес: ж. I“, бл. 38Б, с вх. А и вх. Б, съдът приема, че имотът, предмет на придобивната сделка от 10.06.1983 г. е идентичен с процесния апартамент № 79, за който се отнасят исковите претенции. При липсата на уговорка в противен смисъл, съдът прави извод, че същият е придобит от посочените лица при условията на разделност, т. е. при равни дялове, с оглед на което всеки един от тях е станал носител на по 1/2 идеална част от правото на собственост върху него – арг. чл. 30, ал. 2 ЗС. На следващо място от представеното удостоверение за наследници с изх. № РВТ23-УФ01-825/26.10.2023 г., издадено Столична община, р-н „Витоша“ (л. 86 от делото), се установява, че ... И. е починала на 28.03.2022 г., оставяйки за свои наследници по закон ответниците Г. М. И. – съпруг и Д. Г. И. – дъщеря, като по делото липсват данни относно осъществяването в периода от придобиването му на такива юридически факти, довели до промяна в правата върху имота, поради което съдът прави извод, че в включително и в рамките на по-голямата част от исковия период – до смъртта на Р. И., починала на 28.03.2022 г., тя заедно с Г. И. са били негови собственици при равни квоти. Ето защо, с оглед действащата нормативна уредба в областта на енергетиката всяко едно от посочените лица следва да отговаря за процесните вземания, касаещи същия, съобразно обема от участието си в съсобствеността – по 1/2 за всеки от тях. Доколкото обаче, на 28.03.2022 г. Р. И. е починала, с оглед разпоредбата на чл. 60, ал. 1 ЗН, в качеството им на нейни наследници по закон, двамата ответници следва да отговарят за включените в наследствената маса на наследодателката си задължения, включително и за това за заплащане на топлинна енергия за битови нужди в процесния имот през исковия период. При това положение съдът приема, че обемът на отговорността на всеки един от тях е, както следва: 3/4 – по отношение на Г. И. (1/2 на лично основание, доколкото е бил собственик на процесния апартамент № 79 по силата на придобивната сделка от 10.06.1983 г. и 1/4, в качеството му на наследник на съпругата си, доколкото същият отговаря за половината от нейното задължение, съответстващо на 1/2 от правата ѝ в съсобствеността) и 1/4 – по отношение на Д. И. (в качеството ѝ на наследник на майка си, доколкото тя също отговаря за половината от нейното задължение,

съответстващо на 1/2 от правата ѝ в съсобствеността). В периода след смъртта на наследодателката Р. И., починала на 28.03.2022 г., до края на исковия период – 30.04.2022 г., отговорността на всеки един от ответниците следва да бъде ангажирана в лично качество, доколкото на основание наследствено правоприемство всеки един от тях е станал носител на по 1/4 идеална част от правото на собственост върху процесното жилище, т. е. отново 3/4 – по отношение на Г. И., който на собствено основание също е бил собственик на 1/2 от правото на собственост върху него по силата на придобивната сделка от 10.06.1983 г. и 1/4 – по отношение на Д. И.. Нещо повече, изводът на съда относно обема от права на всеки един от ответниците следва и от факта, че по силата на нотариален акт за дарение № 88, том I, нот. дело № 78/14.06.2022 г., т. е. след края на исковия период ответницата И. е надарила баща си Г. И. с притежаваната от нея след смъртта на майка си 1/4 идеална част от процесния имот, което свидетелства, че описаните по-горе юридически факти са се осъществили именно по вече възприетия от съда начин.

С оглед на изложеното, именно ответницата Г. И. и Д. И. се явяват страна по облигационното правоотношение с топлофикационното дружество във връзка с доставката на топлинна енергия, чието основно задължение е да заплаща цената на същата, както и цената на извършената в тази връзка услуга за дялово разпределение, като сключването на изричен писмен договор с ищеца не е било необходимо. В случая, ирелевантно е обстоятелството на чие име се води партида с аб. №, както и на чие име са издавани отчетите за дялово разпределение, фактурите и изравнителните сметки от страна на ищеца, с оглед установеното по делото титулярство на право на собственост на ответниците по отношение на процесния имот, респ. настъпилото наследствено правоприемство след смъртта на Р. И., починала на 28.03.2022 г., което с оглед действащата нормативна уредба в областта на енергетиката е от значение при доказване на качеството потребител на топлинна енергия.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ облигационните правоотношения между страните се регламентират от публични известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. Според изричната разпоредба на чл. 150, ал. 2 ЗЕ общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите. Следователно, приемането на общите условия от абоната става по силата на закона, след изтичане на срока за възражения и/или отправено искане към ищеца за уговаряне на индивидуални такива. По делото нито се твърди, нито се доказва ответниците да са възразили срещу прилаганите от ищеца общи условия или да са предложили сключването на индивидуално споразумение с него, поради което и с оглед изложените по-горе съображения, че в рамките на исковия период те, респ. наследодателката им Р. И., са били носители на съответна идеална част от правото на собственост върху процесния апартамент № 79, съдът прави извод, че между тях и ищеца е възникнало договорно правоотношение по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ, разпределението на топлинна енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение, а дяловото разпределение на топлинна енергия между страните в сградата се осъществява от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Топлинната енергия за отопление на сграда – етажна собственост се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост – арг. чл. 142, ал. 2 ЗЕ. Съгласно чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти. В случая, видно от протокол от общо събрание на етажната собственост от 10.10.2012 г., списък към него и

договор от 01.06.2015 г. (л. 23-29 от делото), както и изводите в констативната част от заключението по съдебно-техническата експертиза, в рамките на исковия период услугата по индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода в сградата - етажна собственост, находяща се на адрес: гр. София, ж. к. „Красна поляна“, бл. 38Б, вх. Б, е била възложена и извършвана от ищеца -

Съдът намира за неоснователно наведеното с отговора на исковата молба възражение, че договорът между етажната собственост и няма обвързващо действие, тъй като не е спазено необходимото мнозинство за взимане на решение за неговото сключване, липсва представителна власт на лицето, подписало договора, както и, че няма вписан срок на действие. Представеният в заверен препис списък на етажните собственици (л. 28-29 от делото) е подписан от голяма част от тях, като ответниците нито твърдят, нито доказват решението на общото събрание да е било атакувано от тях, респ. от наследодателката им Р. И. по реда на ПУРНЕС (отм., но действаш към момента на вземане на решението). Ето защо, съдът намира, че това решение обвързва всички етажни собственици, вкл. и ответниците предвид установеното титулярство на право на собственост върху самостоятелен обект в сграда в режим на етажна собственост през исковия период. В случая се касае за сделка – решение на общност от субекти – етажни собственици, което е взето на проведено общо събрание, осъществено по определен в закона ред и които решения имат действие по отношение на всички субекти в общността, вкл. и ответниците. Нещо повече, по делото се установява, че за процесния период дяловото разпределение в процесната сграда – етажна собственост се е извършвало именно от, като видно от изводите на вещото лице по съдебно-техническата експертиза страните по договора от 01.06.2015 г. са изпълнявали поетите по договора задължения. За пълнота следва да се отбележи, че съгласно чл. 139б ЗЕ, потребителите в сграда – етажна собственост са длъжни са изберат лице, регистрирано по реда на чл. 139а ЗЕ, за извършване на услугата дялово разпределение, за резултатите, от който избор да уведомят писмено топлопреносното предприятие или доставчика на топлинна енергия. В случая, не се твърди общото събрание на етажната собственост да е избрало друго, различно от посоченото в договора от 01.06.2015 г. лице, което да извършва дяловото разпределение, нито ищецът да е уведомен писмено за новия избор, поради което да е преустановил осъществяването на този вид услуга. Ищецът е доставял топлинна енергия на адреса, а потребителите не могат да черпят права от неизпълнението на собственото си задължение.

Неоснователно е и възражението за приложимост на нормата на чл. 62 от Закона за защита на потребителите, която е в противоречие със Закона за енергетиката. Като колективна услуга, която ползва всички собственици на обекти в сгради - етажна собственост, доставката на топлинна енергия се урежда от специалния закон – Закона за енергетиката, който изключва прилагането на общите разпоредби на Закона за задълженията и договорите и Закона за защита на потребителите, и в частност разпоредбата на чл. 62 от същия. Нещо повече, в настоящия случай не става въпрос и за принудителна доставка, доколкото сградата - етажна собственост е присъединена към топлопреносната мрежа по инициатива на етажните собственици, като същите са поискали извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, поради което извод за принудителното доставяне на такава в сградата от страна на ищцовото дружество не може да бъде направен. Непоискана е тази доставка, при която доставчикът предоставя характеризиращата договора престация на потребител, без той да е изразил съгласие за това. Именно поради това законът постановява, че непоръчаната от потребителя доставка на централно отопление не поражда за него задължение за плащане – арг. чл. 62, ал. 2 от Закона за защита на потребителите. Законодателното решение не е в колизия, а е в унисон с уредбата на отношенията в топлоенергетиката към този момент, защото чл. 133, ал. 2 от Закона за енергетиката (в редакция след измененията ДВ бр. 30/2006 г.) изисква решение на общото събрание на

етажните собственици за присъединяването на сградата към топлопреносната мрежа, каквото в настоящия случай не се спори да е налице. Поради това не може да става въпрос за приложението на § 1 от ДР на Закона за защита на потребителите - двата закона (Закона за енергетиката и Закона за защита на потребителите) не си противоречат. В тази връзка следва да се има предвид и факта, че по делото няма данни да е налице хипотезата на чл. 153, ал. 2 от ЗЕ за отказ от ползване на топлинна енергия - прекратяване на топлоснабдяването за отопление на цялата сграда от абонатната станция или от нейното самостоятелно отклонение, когато две трети от собствениците и титулярите на вещно право на ползване не желаят да бъдат потребители на топлинна енергия за отопление и декларират писмено това пред топлопреносното предприятие, което е длъжно в срок до 15 дни след постъпване на заявлението да извърши исканото прекратяване – арг. ТР № 2/25.05.2017 г. по т. д. № 2/2016 г., ОСГК на ВКС.

На следващо място, за установяване на факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, по делото е прието без оспорване от страните заключение на вещното лице по съдебно-техническата експертиза, според което количеството постъпила топлинна енергия в сградата – етажна собственост, находяща се на адрес: гр. София, ж. к. „Красна поляна“, бл. 38Б, вх. Б, е измервана чрез определено от ЗЕ средство за измерване – общ топломер, който е отчитан в края на всеки месец, като технологичните разходи са приспаднати от общото количество топлинна енергия, влязло в абонатната станция, и са за сметка на топлофикационното дружество. Изяснява се, че през процесния период в имота на ответниците са начислявани суми за отопление, битово гореща вода и сградна инсталация, като детайлно е посочено как се формират те, достигайки се до крайния извод, че това е ставало съгласно действащата нормативна уредба. Така сумите за отопление са начислени на база максимален специфичен разход по действащата методика, описана в приложение към Наредба № РД-04-01/12.03.2020 г. за топлоснабдяването, сумите за битово гореща вода са начислени на база показанията на 2 броя водомери при редовни отчети, а сумите за сградна инсталация на база посоченото в т. 6.1.1. от Методиката за дялово разпределение към Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването – между абонатите съобразно пълния отопляем обем на имота – 230 куб. м. и този на етажната собственост – 8 444 куб. м. От техническа гледна точка фирмата за дялово разпределение също е изготвяла индивидуалните изравнителни сметки в съответствие с нормативните изисквания, с оглед на което вещното лице изяснява, че е било отразено реално доставеното количество топлинна енергия и е извършено изравняване между начислената от ищеца и реално дължимата сума. При анализ на протоколите и свидетелствата за метрологична проверка, касаещи исковия период, експертът е достигнал до извод, че общият топломер в абонатната станция е преминал изискуемите метрологични проверки в съответствие с изискванията на ДАМТН, като от страна на ответниците не са ангажирани доказателства за опровергаване на този извод. В чл. 155, ал. 1 ЗЕ от действащата през процесния период нормативна уредба се предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда – етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една дванадесета изравнителна вноска, респ. на 10 равни вноски и 2 изравнителни – след изменението на ЗЕ от ДВ, бр. 74/2006г.; 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация. Следователно, при определяне стойността на действително потребената през процесния период топлинна енергия следва да бъдат взети предвид резултатите от изравнителните сметки в края на отчетния период, които показват дали фактурираните през този период суми са били завишени или занижени, като отразяват реално доставеното количество енергия след проверка на място на показанията на индивидуалните уреди за измерване. При съобразяване на резултата от изравнителните сметки, изготвяни в края на всеки отчетен период, експертизата е приела, че стойността на реално доставеното до имота на ответниците количество топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г.

възлиза на 1 967,52 лв., представляваща сбор между прогнозно начислените суми по фактури (1 860,68 лв.) и сумите за доплащане от абоната по изравнителните сметки (106,84 лв.), като посочената стойност е без предишни неплатени и просрочени суми и без начисляване на лихви по тях. Ето защо, съдът приема, че въз основа на заключението по съдебно-техническата експертиза по делото са установени по категоричен начин доставената и потребена в процесния имот топлоенергия в определено количество и нейните стойности за исковия период. При съобразяване на дълга на всеки един от ответниците, Г. И. се явява задължен за сумата от 1 475,64 лв. (3/4 от 1 967,52 лв.), а Д. И. се явява задължена за сумата от 491,88 лв. (1/4 от 1 967,52 лв.), т. е. повече от претендираните от всеки един от тях размери съответно от 1 447,87 лв. (по отношение на Г. И.) и от 482,62 лв. (по отношение на Д. И.), поради което предявените срещу тях главни икове за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. са основателни и следва да бъдат уважени изцяло.

Съдът намира, че към стойността на задължението за цена на топлинна енергия следва да се добавят и дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение. Това е така, тъй като съгласно чл. 22 от Общите условия на ищеца дяловото разпределение на топлинната енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на етажната собственост. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец. Съгласно чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сградата – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 ЗЕ при спазване на изискванията на тази наредба и приложението към нея.

В чл. 36 от общите условия на ищеца е предвидено, че клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиентите търговец, като стойността се формира от: цена за обслужване на сградата на клиент и цена на отчитане на един уред за дялово разпределение. Редът и начинът за заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите.

С договора от 01.06.2015 г., сключен между етажната собственост и ищеца страните са договорили заплащане на стойността на услугата от възложителя по цени, съгласно утвърден ценоразпис – Приложение № 3.2.

Ето защо, предвид ангажираните по делото доказателства, ищецът се легитимира като носител на вземането за цена на извършваната услуга дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., чиято обща стойност не се спори, че се равнява на посочения размер от 63,52 лв., която не се твърди и не се доказва да е била заплатена от ответниците. При съобразяване на дълга на всеки един от тях, Г. И. се явява задължен за сумата от 47,64 лв. (3/4 от 63,52 лв.), а Д. Г. И. се явява задължена за сумата от 15,88 лв. (1/4 от 63,52 лв.), колкото са и заявените от ищеца размери, поради което предявените срещу тях главни икове за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. също са основателни и следва да бъдат уважени изцяло.

Като законна последица от предявяване на исковите, всяка една от посочените по-горе суми за главница следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 13.04.2023 г. до окончателното им заплащане.

По икове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Основателността на исковите за лихва за забава предполага установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: главен дълг; изпадане на ответниците в забава и размера на обезщетението за забава.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от общите условия на ищеца от 2016 г., в сила от 11.08.2016 г., относими към релевантния период, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45 – дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят. Ето защо, за вземанията за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. не е необходимо отправянето на покана или предприемането на други действия от страна на ищеца /така решение № 4273 от 16.07.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 11883/2019 г./. По изложените съображения, определена по реда на чл. 162 ГПК с помощта на електронен онлайн калкулатор, съдът счита, че размерът на лихвата за забава върху задълженията за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., попадащи в обхвата на общите условия от 2016 г., се равнява на сумата от 306,92 лв., начислена за претендирания период от 15.09.2021 г. до 28.03.2023 г. Отново при съобразяване на дълга на всеки един от ответниците, Г. И. се явява задължен за сумата от 230,19 лв. (3/4 от 306,92 лв.), а Д. И. се явява задължена за сумата от 76,73 лв. (1/4 от 306,92 лв.), т. е. повече от претендираните от всеки един от тях размери съответно от 146,58 лв. (по отношение на Г. И.) и от 48,86 лв. (по отношение на Д. И.), поради което предявените срещу тях акцесорни искове за мораторна лихва върху задължението за цена на топлинна енергия също следва да бъдат уважени изцяло.

По отношение на задължението за цена на услуга за дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. В случая, по делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението по чл. 410 ГПК – 13.04.2023 г. и касаеща процесния период, поради което в тази част акцесорната претенция за сумата от общо 11,67 лв., начислена за периода от 16.07.2020 г. до 28.03.2023 г., се явява неоснователна и следва да се отхвърли изцяло спрямо всеки един от ответниците.

По отговорността за разноските:

В съответствие със задължителните разяснения, дадени с т. 12 на ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, ВКС, съдът следва да се произнесе по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. Предвид изхода на спора – частична основателност на предявените искове, право на разноски има всяка от страните, съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на заявителя – ищец следва да се присъдят направените разноски в производството по ч. гр. дело № 19883/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и в исковото производство, съразмерно с уважената част от исковете, които съответно възлизат на 93,52 лв. – платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, както и на 443,38 лв. – платена държавна такса, депозит за СТЕ и юрисконсултско възнаграждение. Съдът определи в минимален размер юрисконсултското възнаграждение на заявителя – ищец в двете съдебни производства на основание чл. 78, ал. 8 ГПК /изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г./, вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и съответно чл. 26 от Наредбата за заплащането на правната помощ /по отношение на юрисконсултското възнаграждение в заповедното производство/ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ /по отношение на юрисконсултското възнаграждение в исковото производство/, като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалните му представители, както и липсата на фактическа и правна сложност на делото. При това положение всеки един от ответниците следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумите, както следва: Г. И. – 70,14 лв. – разноски по заповедното дело и 332,54 лв. – разноски по исковото дело, а Д. И. – 23,38 лв. – разноски по заповедното дело и 110,84 лв. – разноски по исковото дело. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответниците не следва да се присъждат разноски, съразмерно с отхвърлената част от исковете, с оглед липсата на доказателства за извършването на такива.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от, ЕИК със седалище и адрес на управление: срещу Г. М. И., ЕГН, с адрес:, кумулативно обективно съединени установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Г. М. И. дължи на сумата от **1 447,87 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. по отношение на топлоснабден имот, находящ се на адрес: ап. 79, с аб. №; сумата от **47,64 лв.**, представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 13.04.2023 г. до окончателното им заплащане, както и сумата от **146,58 лв.**, представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 28.03.2023 г., за които суми по ч. гр. дело № 19883/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 27.04.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение в размер на 8,75 лв. за периода от 16.07.2020 г. до 28.03.2023 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от, ЕИК със седалище и адрес на управление: срещу Д. Г. И., ЕГН, с адрес: ап. 79, кумулативно обективно съединени установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Д. Г. И. дължи на сумата от **482,62 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. по отношение на топлоснабден имот, находящ се на адрес: ап. 79, с аб. №; сумата от **15,88 лв.**, представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 13.04.2023 г. до окончателното им заплащане, както и сумата от **48,86 лв.**, представляваща мораторна лихва върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 05.05.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение в размер на 2,92 лв. за периода от 16.07.2020 г. до 28.03.2023 г.

ОСЪЖДА Г. М. И., ЕГН, с адрес:, да заплати на, ЕИК със седалище и адрес на управление: г...., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **70,14 лв.**, представляваща разноси в производството по ч. гр. дело № 19883/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **332,54 лв.**, представляваща разноси в исковото производство.

ОСЪЖДА Д. Г. И., ЕГН, с адрес: ап. 79, да заплати на, ЕИК със седалище и адрес на управление: г...., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **23,38 лв.**, представляваща разноси в производството по ч. гр. дело № 19883/2023 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **110,84 лв.**, представляваща разноси в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____